

ÖFVERSVÄMMA, v. ä. 1. (t. *überschwämmen*) 1) Säges om vatten, som stiger öfver sina bräddar och utbreder sig öfver en trakt. *Floden har ö-t det kringliggande landet.* — 2) (fig.) Öfverfylla. *Staden ö-des af folk ifrån landsorterna.* — *Öfversvämmande*, n. 4.

ÖFVERSVÄMNING, f. 2. Hafs-, sjö- eller flodvattens stigande öfver sina bräddar och utbredning öfver det kringliggande landet.

ÖFVERSYRA, f. 1. (kem.) Högsta syrsättningsgrad. — *Syn.* Superoxid.

ÖFVERSÄLLA, v. a. 1. 1) Genom sällning öfverströ. — 2) (fig.) Ymnigt öfverströ. — *Ö-d*, part. pass. (Fig.) *Ö. med band och stjernor.*

ÖFVERSÄLL, a. 2. (nytt ord) I högsta måtto säll.

ÖFVERSÄNDA, v. a. 2. Sända, affärda från ett ställe till ett annat. *Ö. varor till Amerika. Ö. en vaxel till Hamburg.* — Äfv. *Sända öfver.* — *Öfversändande*, n. 4. o. *Öfversändning*, f. 2.

ÖFVERSÄTTA, v. a. 2. (böjes som *Sätta*) 1) Sätta öfver på andra sidan. — 2) Sätta uppöfver, utanpå. — 3) (fig.) Öfverflytta från ett språk till ett annat, uttolka på ett annat språk. *Ö. ett ord med ett annat. Ö. en roman från engelska på svenska.* — Äfv. *Sätta öfver.* — *Öfversättande*, n. 4.

ÖFVERSÄTTARE, m. 5. Den som öfversatt något, eller sysselsätter sig med öfversättning.

ÖFVERSÄTTLIG, a. 2. Som kan öfversättas.

ÖFVERSÄTTNING, f. 2. 1) Handlingen att öfversätta. — 2) Något som blifvit öfverflyttadt på ett annat språk.

ÖFVERTAG, n. 5. 1) Tag öfver. *Ö. i brottning.* — 2) (fig.) Öfverhand. *Få ö-et.*

ÖFVERTAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) Emotaga något, som man åtagit sig, som blifvit en uppdraget, eller hvartill man äger rättighet. *Ö. ett arbete. Ö. regeringen.* — *Öfvertagande*, n. 4.

ÖFVERTALA, v. a. 1. Genom bevekelsegrunder, hämtade från känslor och begär, förmå någon att tro eller handla på ett visst sätt. *Ö. en till något. Han står ej att ö. Låta ö. sig ell. låta sig ö-s.* — *Ö-nde*, part. akt. o. adj. *Ö. förmåga*, förmåga att öfvertala.

ÖFVERTALAN, f. sing. indef. eller **ÖFVERTALANDE**, n. 4. Se *Öfvertalning*.

ÖFVERTALARE, m. 5. Den, som öfvertalar eller öfvertalat någon.

ÖFVERTALIG, a. 2. Som öfverstiger det föreskrifna, stadgade antalet.

ÖFVERTALNING, f. 2. Den slags inverkning på andra, då man öfvertalar. Jfr. *Öfvertala*.

ÖFVERTALNINGSGÄFVA, f. 1. Gåfva, förmåga att öfvertala.

ÖFVERTAND, f. 5. pl. — *tänder*. Tand, som växt upp utanför en annan.

ÖFVERTITTA, v. a. 1. (fam.) Se *Öfverse*.

ÖFVERTJÄRA, v. a. 1. Öfverstryka med tjära.

ÖFVERTRO, f. sing. Se *Vidskepelse*.

ÖFVERTRYCK, n. 5. 1) (boktr.) Antal af ark, som tryckes utöfver den bestämda upplagan.

— 2) Det slags stentryck, då man med stentryckstusch tecknar på ett papper, hvilket sedan på baksidan öfversköljes med utspädd syra eller saltlösning, och med rätsidan pressas emot stenen, som derigenom erhåller aftryck af teckningen.

ÖFVERTRÅKA, v. a. 1. (fam.) Öfverstå något tråkigt.

ÖFVERTRÅDA, v. a. 2. (fig.) Förbryta sig

emot. *Ö. lagen, Guds bud. Ö. anständigheten.* — *Öfverträdande*, n. 4.

ÖFVERTRÄDARE, m. 5. Den, som öfverträder eller öfverträd något. *Lagens ö.* — *Syn.* Förbrytare.

ÖFVERTRÄDELSE, f. 3. Handling, hvarigenom man gör något, som en lag förbjuder.

ÖFVERTRÄDELSESYND, f. 3. (teol.) Det slags synd, då man gör något, som lagen förbjuder.

ÖFVERTRÄFFA, v. a. 1. (t. *übertreffen*) Vara öfverlägsen, utmärka sig i något. *Han ö-r alla i tapperhet. Hon ö-de alla andra i skönhet. Hon ö-r i sång. Ö. sig sjelf*, utmärka sig mer än någonsin förut. — *Syn.* Fördunkla, Lemna bakom sig. — *Ö-s*, v. pass. Vara underlägsen.

Ö. af någon i en sak. — *Syn.* Stå efter, Blifva efter, Gifva efter, Fördunkla. — *Ö-nde*, part. akt. Brukas äfven som adjektiv och betyder då:

Förträfflig. *En ö. smak.* — *Öfverträffande*, n. 4.

ÖFVERTVÅLA, v. a. 1. Öfverstryka med tvåll. — Äfv. *Tvåla öfver*.

ÖFVERTYG, n. 5. Yttre tyg.

ÖFVERTYGA, v. a. 1. 1) Genom skäl och bevis förmå någon att hålla något för sant. *Ö. någon om sanningen af en sak. Han lät ö. sig af dessa skäl.* — 2) Öfverbevisa. *Ö. en anklagad. Ö. en om fel.* — *Ö-nde*, part. akt. *Ö. skäl, bevis.* — *Ö-d*, part. pass. a) Som anser sig äga fullt tillräcklig grund för sin tro på något. *Fullt ö. om en sanning. Jag är ö. om att...* — b) Öfverbevisad. *Ö. om ett brott.* — *Öfvertygande*, n. 4.

ÖFVERTYGELSE, f. 3. På skäl, dem man anser fullt tillräckliga, grundad tro, att någonting icke kan vara annorlunda, än som man föreställer sig. *Få ö. om en sak. Handla mot sin ö. I ö. att, i den ö-n att...*

ÖFVERTÄCKA, v. a. 2. Till betäckning utbreda något öfver ett föremål. *Ö. en bildstod.* — Äfv. *Täcka öfver.* — *Öfvertäckande*, n. 4. o. *Öfvertäckning*, f. 2.

ÖFVERTÄCKE, n. 4. Täcke, som bredes utanpå ett annat.

ÖFVERTÄNKA, v. a. 2. Se *Öfverväga*. — Äfv. *Tänka öfver.* — *Öfvertänkande*, n. 4.

ÖFVERUPPSEENDE, n. 4. eller **ÖFVERUPPSIGT**, f. 3. Högsta uppsigten öfver något.

ÖFVERUPPSYNINGSMAN, m. 5. pl. — *män*. Person, som har högsta uppsigten öfver något.

ÖFVERVÄNDRÄ, v. a. 1. Vandra öfver; genomvandra.

ÖFVERVARA, v. a. 3. (Böjes som *Vara*, men saknar pres. indik. o. part. pass.) Vara tillstädes, närvarande vid (någon högtidlig eller juridisk akt. o. s. v.). *Ö. en vigselakt, en trolofning. Ö. testamentets uppläsning.*

ÖFVERVARO, f. sing. indef. (egentl. gammal böjd kasus) Se *Närvaro*. Jfr. *Öfvervara*. *I min ö.*

ÖFVERVERK, n. 5. Högre liggande manual på orgverk.

ÖFVERVIGT, f. 3. 1) Högre vigt än den stadgade, föreskrifna. *Ö. på mynt.* — 2) Utslag vid vägning. — 3) Högre vigt af ett föremål än af ett annat. — 4) (fig.) Företräde, öfverlägsenhet, fördel. *Hafva, få, behålla ö-en. De hafva ö. i handeln. Detta gaf honom ö-en öfver alla hans medtäflare. Det skälet har ö-en*, är vigtigare.

ÖFVERVIGTIG, a. 2. Som har öfvervigt.